

Arrest

nr. 163 675 van 8 maart 2016
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : Rahmoun

voornaam : Seba

eboortedatum : 01.01.1974

geboortepaats : Lattakia
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een_asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Syrië, vroeg op 08.4.2015 asiel in België. Haarjongere zus Lara vroeg diezelfde dag ook asiel (OV 8048820). De betrokkene legde een reispaspoort van Syrië met nummer 003091164, afgegeven op 22.09.2007 en geldig tot 02.08.2018, een identiteitskaart met nummer 09381551, afgegeven op 05.12.2004 en een rijbewijs van Syrië met nummer 185835, geldig tot 24.09.2016. In het paspoort vinden we een Schengenvisum met nummer 008959270, afgegeven door de Spaanse consulaire diensten in Istanboel (Turkije) op 10.03.2015 en geldig voor een verblijf van zeven dagen tussen 10.03.2015 en 31.03.2015. Een stempel op pagina 12 getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via de luchthaven van Madrid-Barajas op 12.03.2015.

De betrokkene werd gehoord op 14.04.2015 en verklaarde dat ze in januari 2014 vanuit Syrië naar Turkije ging. Op 12.03.2015 vloog de betrokkene vanuit Turkije naar Spanje. Na twee dagen verblijf in Madrid ging ze naar Barcelona, waar ze verbleef tot 07.04.2015. Ze trok samen met haar zus verder naar België, waar ze op 08.04.2015 aankwam.

Op 23.04.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 24.04.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze van in België verblijvende kennissen hoorde dat België een goed en de mensenrechten respecterend land is. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat ze in België wil blijven en omdat ze in Spanje vluchtelingen, die niet werden geholpen, ontmoette.

Middels een tussenkomst van haar raadsman d.d. 12.06.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties haar asielaanvraag te behandelen omdat de asiel- en opvangomstandigheden in Spanje volgens haar ondermaats zijn en dat dit wordt aangekaart door "menige mensenrechtenrapporten" waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft. Bij dit schrijven zijn geen rapporten betreffende Spanje gevoegd, maar wel een door de betrokkene geschreven verklaring waarin zij toelichting verschaft over haar situatie in Syrië.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat

de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals eerder vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat ze in België wil blijven en omdat ze naar eigen zeggen in Spanje vluchtelingen ontmoette. Deze vluchtelingen werden volgens haar niet geholpen. Zoals ook reeds aangehaald zijn de loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betreffende het argument dat ze in Spanje vluchtelingen, die niet werden geholpen ontmoette, wensen we op te merken dat dit een onvoldoende grond is om te besluiten dat in het geval van Spanje niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is immers onduidelijk wie deze personen waren en in welke hoedanigheden ze in Spanje verbleven. Verder benadrukken we dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. We besluiten dan ook dat op basis van de verklaringen van de betrokkene niet kan worden afgeleid dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende het schrijven d.d. 12.06.2015 betwisten we niet dat een aantal rapporten van niet-gouvernementele organisaties inderdaad kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de opvang van asielzoekers in Spanje. De betrokkene en haar raadsman verwezen in het schrijven d.d. 12.06.2015 echter niet naar rapporten. We zijn van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Spanje en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse instanties stemden op 24.04.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Spaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden werken (pagina 29, alinéa 1).

Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinéa 2).

De betrokkene verklaarde geen in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Haar jongere zus Lara vroeg ook asiel in België en Spanje stemde ook in met de behandeling van haar asielaanvraag.

De betrokkene stelde tijdens het verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene na het verhoor in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grand is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen (\ tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties".

2. Over de rechtspleging

Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekende partij verdwenen is vooraleer haar terugname door Spanje gepland op 21 september 2015 kon uitgevoerd worden. Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoekende partij dat verzoekster België verlaten heeft en vermoedelijk vertrokken is naar Duitsland waar ze nu zou verblijven.

Aangezien een bevel om het grondgebied te verlaten er toe strekt de betrokkene te verplichten het grondgebied te verlaten en verder, eens uitgevoerd, geen effect meer heeft, dient te worden vastgesteld dat het bevel zijn volledige uitwerking heeft gekregen en niet meer in het rechtsverkeer aanwezig is. De Verwerende partij stelt ter terechtzitting dat verzoekende partij niet langer een belang heeft bij haar beroep.

Verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat het beroep thans zonder voorwerp is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is zonder voorwerp. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK